

«Απέθανε δε και ο πλούσιος και ετάφη» – Κυριακή Ε΄

Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (+).

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Δεν υπάρχει ζωή χωρίς τον Θεό. Και στην παρούσα ζωή αλλά και στην μέλλουσα είμαστε στην αγκαλιά του Θεού. «Εν αὐτῷ γὰρ καὶ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν». Ο Θεός είναι πομπός αγάπης. Εμείς, είμαστε οι δεκτές αυτής της αγάπης και ανάλογα με τον προσανατολισμό που ελεύθερα δίνουμε στην ζωή μας, αυτή η αγάπη, μετά την ημέρα της κρίσεως, θα είναι ή ευφροσύνη ή φωτιά.

Κόλαση δεν είναι, συνεπώς, η απουσία του Θεού αλλά η παρουσία του σαν φωτιά. Η Κόλαση είναι έκφραση σεβασμού εκ μέρους του Θεού προς την ελευθερία του ανθρώπου. Κατά τον άγιο Μακάριο, ο άνθρωπος πηγαίνει όπου αγαπά. Οι μεν δίκαιοι, επειδή έχουν την διάθεση να ζουν με τον Θεό, έχουν αυτό που ποθούν και ευφραίνονται. Οι δε αμαρτωλοί, μη έχοντες την δυνατότητα και την πρώτη ύλη για να αμαρτάνουν, στερούνται του πόθου των, που είναι η αμαρτία, και δυστυχούν. Η ψυχή του ανθρώπου είναι σε αυτή την ζωή εύπλαστη όπως ο πηλός. Μπορεί να αλλάξει σχήμα με την μετάνοια. Όμως μετά θάνατον το σχήμα παγιώνεται, όπως ο πηλός όταν ξηραθεί.

Όλοι θα μετέχουν του Θεού, η μέθεξή όμως είναι θέμα της δικής μας προετοιμασίας. Η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται μετά παρατηρήσεως. Και οι Πρωτόπλαστοι ήθελαν να θεωθούν, όμως με λάθος τρόπο. Θέλησαν να γίνουν Θεοί, κατά την προτροπή του όφους, πίσω από την πλάτη του Θεού, όχι ενούμενοι με τον Θεό. Το μυστήριο της ενσάρκωσης του Λόγου έδειξε «το μυστήριο το αποκεκρυμμένον από των αιώνων», ότι δηλαδή ο Χριστός είναι η αρχή, η μέση και το τέλος των πάντων. Η Ανάσταση του Κυρίου πρόσφερε την δυνατότητα της θέωσης σε εκείνους που ποθούν να ενωθούν μαζί του. Και τα πρώτα γεγονότα (Πρωτόπλαστοι) και τα τελευταία (Εσχατολογία) συνδέονται με τον Χριστό και το σώμα του, που είναι η Εκκλησία.

Η Εκκλησία δεν ταυτίζεται με την Βασιλεία, όμως σαν ένα ήρεμο ποτάμι εκβάλλει σ' αυτήν. Η Εκκλησία, που αρχίζει με την Δημιουργία, χαρακτηρίζεται ως εσχατολογική κοινότητα. Τα έσχατα είναι παρόντα. Η Ανάστασή μας ως προοπτική είναι παρούσα. Για παράδειγμα, στις αγιογραφίες οι φιγούρες των Αγίων, που εικονίζονται με τα αναστημένα σώματά τους, είναι δυσανάλογες με το περιβάλλον: Η Εσχατολογία καθορίζει το παρόν. Στο Σύμβολο της Πίστεως διατρανώνουμε «προσδοκώ ανάστασιν νεκρών». Οι μάρτυρες, που εμαρτύρουν έχοντας ενεργοποιήσει τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, είχαν Σταυρο-Αναστάσιμη προοπτική για την ζωή τους. Για το ίδιο λόγο μετά τα εγκώμια της Μ. Παρασκευής ψάλλονται Αναστάσιμα ευλογητάρια. Ακόμα και η μοναχική ζωή είναι βίωση του Σταυρού και της Ανάστασης. Το κέντρο της πνευματικής ζωής αλλά και όλο το βάθος της θεολογίας είναι ο Σταυρός και η Ανάσταση. Είναι, λοιπόν, παρούσα η εσχατολογική προοπτική της Ανάστασης στον ενεστωτικό χρόνο της ζωής του πιστού.

Η βίωση των εσχάτων γίνεται κατ' εξοχήν στη θεία Λειτουργία. Η ευχή της Λειτουργίας «μεμνημένοι τοίνυν της σωτηρίου ταύτης εντολής, του Σταυρού, του Τάφου, της τριημέρου Αναστάσεως, της εις ουρανούς ανόδου, της εκ δεξιών καθέδρας, της Δευτέρας και ενδόξου πάλιν Παρουσίας» ενώνει τα γεγονότα της ζωής του Χριστού με το σήμερα αλλά και με τα Έσχατα. Στον λειτουργικό χρόνο καταργείται η δέσμευση του χρόνου και βιώνεται η Βασιλεία του Θεού. Πρόγευση της Βασιλείας δίνει η βίωση του «αρραβώνα του Πνεύματος», η αίσθηση ότι «η Βασιλεία του Θεού εντός

ημών εστί», η βιβλική ιστορία ότι ο Χριστός είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας. Η Παρουσία του Χριστού που είναι «ο αυτός χθες, σήμερα και για πάντα» δεσπάζει στην πραγματικότητα του πιστού.

Αν ξαφνικά ερχόταν η Βασιλεία του Θεού όλα τα ψέματα θα αποκαλύπτονταν, όλες οι θεωρίες θα κατέπιπταν και μόνο ο ευαγγελικός λόγος θα υπήρχε. Γι' αυτό ο Χριστός κρατά το Ευαγγέλιο στο χέρι του στην εικόνα του τέμπλου: η Κρίση θα γίνει με βάση τα γεγραμμένα στο Ευαγγέλιο και όχι με βάση τις άπειρες θεωρίες που υπάρχουν στις μέρες μας. Για τον λόγο αυτό η παρουσία των Χριστιανών στον κόσμο είναι η βίωση του Ευαγγελίου σε «ξένη χώρα» και δεν είναι δυνατή παρά μόνο με την βοήθεια του Παρακλήτου. Κατά τον άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη η Κρίση δεν είναι δικαστήριο αλλά καθένας θα γνωρίζει πού θα πορευθεί. Ο άνθρωπος κρατά το κλειδί του μέλλοντός του.

Η Κόλαση, λοιπόν, και ο Παράδεισος είναι καταστάσεις της ψυχής, όχι τόποι. Ο Θεός ως Πανάγαθος δεν θα μπορούσε να κατασκευάσει ένα τόπο βασάνου. Οι εικόνες της Κόλασης περιγράφουν μια πραγματικότητα: αυτήν της απομάκρυνσης από το Θεό. Οι σωματικές περιγραφές αντικατοπτρίζουν την αλήθεια ότι η αμαρτία είναι ταυτόχρονα σωματική και ψυχική, άρα το σώμα μετέχει και στις τιμές και στις ποινές.

Ο Θεός κάνει τα πάντα προκειμένου να ενωθούμε μαζί του. Η δυνατότητα της κατά χάριν θέωσης είναι μια ανοιχτή πρόσκληση της αγάπης του Θεού. Ας μη μείνουμε εκτός του νυμφώνος, αδελφοί.

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>